

DIRECTOR
Dr. AUGUSTIN POPA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BLAJ — JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:
Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
învoială

Unitatea

REDACTOR:
Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL
Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru strălănită 400 Lei

Foale bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Momente

Hristos a înviat! — Iată temelul credinței noastre. Iată izvorul bucuriei noastre. Iată totodată, și leitmotivul acelei simfonii divine, pe care o reprezintă creștinismul: Viața! O categorie, o permanentă și inepuizabilă afirmare a vieții. Religia noastră nu-i o lume de stafii și de umbre, de vise și chimere. Ci sânge, acțiune și vreau, luptă și birușă, creștere și creare neostolată, înflorire nestricată și desăvârșire mereu râvnită. Creștinul nu cunoaște lașitatea și resemnarea. Defecșii și blazații nu-s dintre ai noștri. Religia noastră este o continuă realizare a eroicului. Pe ruinele morții înalță imn vieții. Din lacrimi face diamante nepieritoare și durerile le preface în echilote de bucurii, în viața cea de dincolo de moarte. — Care e sigură, fiindcă Hristos a înviat!

Va învia și lumea zilelor noastre, peste care plutesc încă umbrele morții. Chaosul ce ne înconjoară va trebui să se facă iar kosmos. Dar numai în puterea acestei lozinci: Hristos a înviat! Dacă va învia Hristos în societatea noastră; dacă se vor trezi sufletele la nouă viață în Hristos. Anul Sfânt, pe care l-am prăznuit și trăit cu toții, a revărsat un nou val de haruri peste lumea chemată la nouă viață. Și ce înțelesuri adânci nu are încheierea lui, care se face în aceste zile de 25—28 Aprilie, cu solemnități extraordinare, în acea „capitală a rugăciunii” care este Lourdes-ul Preacuratei. Trei zile dearândul, fără întrerupere, ziua și noaptea slujba altarului nu încetează, murmurul consacrarilor nu tace, trupul și sângele Domnului se aduce fără încetare jertfă de rugare către Dumnezeu vieții. Pentruca el să îndepărteze de noi moartea războiului, să asigure pacea și să cruțe milioanele de vieți tinere pe care războiul oamenească era gata să le stingă.

În semnul aceleiași vieți triumfătoare stă și Biserica noastră unită cu Roma. Biruind durerea pierderilor încercate, pășim cu încredere în viitor. Alegerea de mitropolit, de care ne mai despart doar câteva zile, așteptată cu însoardată luare aminie și cu bucurie sinceră de toți fiii Sionului nostru, este ea înșasi o strălucită afirmare a voinței noastre de-a merge înainte fără șovăire spre birușă care ne așteaptă. Singur acest gând va trebui să stăpânească și pe alegătorii în ziua istorică de 7 Mai: viața și interesele Bisericii. Din mila Cerului, avem persoane destoinice pentru căma Sionului nostru. Prin rugăciuni și scrutări de conștiințe să căuțăm a ne fixa părerea după voia lui Dumnezeu. Nici o șoaptă și nici o teamă lumească să nu pătrundă în catedrala alegerii. Astfel vom reuși să desemnăm pe marele Pastor, care va da viață nouă Bisericii noastre, din viața lui Hristos celui înviat!

Hristos a înviat!

— Reflexiile unui închinător de prea slăvita zi a Invierii —

de GH. DĂNILĂ

Imi pare c'am mai auzit cuvintele: „Nu vă spăimântați. Pe Isus Nazarineanul cel răstignit îl căutați. S'a sculat, nu este aici; iată locul unde l-au pus pe el”. (Mc. 16, 6). La praznicul Nașterii: „Și le-a zis lor îngerul: nu vă temeți, căci iată vestesc vouă bucurie mare, care va fi la tot poporul: s'a născut astăzi mântuitor, carele este Hristos Domnul”. (Lc. 2, 10).

Care din aceste două vești ne face bucurie mai mare? Răspunsul este dificil. În orice caz, ce ni-ar fi folosit nașterea, dacă ni-ar fi adus un Hristos ca noi, muritor ca noi, supus stricăciunii ca noi?

Dar Hristos, Domnul, s'a sculat, a înviat. Iar bucuria acestei învieri răsbate, electrizând, în toată lumea. Infioară mai ales sufletele acelea, cari cred; sufletele, cari resimt această bucurie cum se resimte mireasma primăverii. Nu mă gândesc la mugurul care plesnește, nici la frunza care se înfiripă: ci mă bucur de viața care-și pretinde dreptul de existență, viața, care prinde să se manifeste din nou. Ci, nicăiri nu isbucnește atâta viață, ca tocmai din sufletele cari se bucură cu adevărat de învierea Domnului.

Înviere, viață, viață veșnică, ahtiem cu toții. Ei bine, Isus Hristos, cât a trăit și oriunde a umblat pe acest pământ această dorință, această idee fundamentală a purtat-o și a propovăduit-o, pretutindeni. Dar ce am și putea aștepta dela Mântuitorul și Răscumpărătorul nostru, când cununa lumii întregi este viața? O existență, pe fruntea căreia moartea și-a înțipărit stigmatul, e illogică și irațională. O conștiință, căreia Dumnezeu i-ar da existența azi, pentruca mâine să o sugrume, e o absurditate. Din acest motiv cea mai fidelă tovarășe a lui Hristos este viața. Ea-L urmărește în tot locul, ca soarele pământul. Așa se face că-L auzim vorbind, tot mereu, de „izvorul; de apa curgătoare în viața de veci”, de „viața de veci”, de „pâinea vieții”, de „spirit și viață”. „Am venit ca viață să aibă, și mai multă să aibă”; aveți încredere în mine, pentruca „eu sânt viața”.

Viața cea veșnică este adevărata viață. Câtă vreme viața cea trecătoare nu e altceva decât mizerie, vis, desiluzie. Iată pentruce, Domnul Hristos ne pune pururea înaintea ochilor veșnicia, și ne face educație ca la ea să râvnim. Și, iată pentruce Paștile sânt cel mai de căpetenie praznic al creștinătății.

Sunt totuși suflete cari de praznicul Invierii nu se înfloară de bucurie. Suflete abătute, triste. Măcar bucuria este floarea vieții, iar lipsa de bucurie boala vieții. Sufletele triste sânt suflete bolnave. Dar, pentruce nu pot să se bucure unele suflete? Răspunsul este simplu. Pentruca li-e inima răvășită. Pentruca păcatul

și-a furișat degetele între coardele inimii, și coardele prea întinse au plesnit. Nu pot să se bucure, pentruca nu mai știu crede; nu mai știu crede cu tărie. Pentruca și-au otrăvit izvorul vieții și bucuriile nu și le iau dela Dumnezeu, ci din izvoare cu apă puțină, și stricată. Inima să fie curată, și ni se va bucura și sufletul, pentruca inima curată e cheia bucuriei. Francisc d'Assisi, marele sfânt al bucuriei, avea inima curată, și de aceea putea să se adreseze și se converseze vesel cu cele mai umile ființe.

Nici bucuria Invierii nu pot să o resimtă decât cei curați la inimă.

Bucuria noastră încă se hrănește din credința nemuririi, și se bucură de înviere. Pentru ea la fel a înviat Hristos ca pentru oricare alta. În vinele ei curge aceeaș sevă a virtuții și a bucuriei.

Ba îndrăsnesc a merge mai departe. Și constat, că din vistieria harurilor învierii tocmai biserica noastră e pe cale a lua mai mult.

Răzimată de pilastrii unei organizații traionice și temeinice, condusă de-un episcopat și de-o preoțime conștientă, și având concursul unui popor înțelegător, biserica noastră dă tot mai mult dovada, că vrea să trăiască tot mai intens, în senzul și în rostul Aceluia care ni-a adus învierea. Drept argument mă refer, cu mândrie și mângăiere, la numărul tot mai impunător al acelor credincioși cari se apropie de scaunul spovedaniei și de masa unde li-se servește pâinea vieții. Cu aceeaș mândrie și mângăiere mă gândesc la rezultatele, cu seceriș atât de bogat, ce ni le oferă misiunile populare, și organizațiile diferitelor societăți de pietate.

Imi pare cu adevărat că e în drum primăvara vieții. Pajiștile sânt tot mai verzi, florile mai candido și mai fermecătoare. Seva circulă mai în voie și mai puternic. Cine va putea să ne stea împotriva? — Înțelegeți neamuri și vă plecați, căci cu noi este Dumnezeu!

Schlunnicul de ulța mare. Dacă povestea vieții pe care o însăilăm și noi în câteva rânduri nu s'ar spune într'o revistă de seriozitate mult apreciatei „Cité Chrétienne” din Bruxelles, nici nu i-ar veni omului s'o creadă. Atât e de puțin obișnuită chiar și în analele, altfel nelinchipuit de bogate, ale spiritualității apusene mai noi.

Dar să trecem la ceea ce ne preocupă de astă dată: la *Aloisiu Sissler*, muncitorul alsacian, mort în faima sfințeniei la 6 Iunie 1930. În lumea cunoscuților, pe nume familiar: Alisi; sau altfel: Trapistul de plină stradă. Și, ca să nu mai lungim vorba:

S'a născut la 1860, într-o casă pe cât de săracă în altele pe atât de bogată în copii. Așa că de mic s'a înfrățit cu lipsa și mizeria. Dar și cu disciplina cea mai severă. Căci altfel nu era modru s'o scoată la cale nici el, nici ai săi. Dumnezeu și truda brațelor proprii: într'astea a înțeles că este a se pune încrederea. Muncia și se ruga des-des peste zi: »Isuse al meu, acum și totdeauna, umple-mi Tu inima«. La vârsta de zece ani e ucenic la un potcovar, unde orice aflare, numai cruțare nu. Aceasta însă nu-l tulbură. El merge pe drumul învățat: muncеște și se roagă. Câteodată îi străfulgeră prin minte ca o iconă de vrajă: Ce-ar fi să fie și dănsul preot! Dar părăsește iute niște visuri ca acestea, oricât i-ar fi fost de dragi lui, ucenicului de potcovar. Prea era sărac pentru așa ceva! De aceea la vremea sa iea altă hotărâre: să întemeieze un cămin creștin în toată puterea cuvântului. Asta da. Asta poate s'o facă. Și o face. Cerul i-a scos în cale o tovarășă de viață întru toate potrivită.

Și casa potcovarului Alisi a devenit o mică mănăstire. Cei doi soți se sculau de dimineață foarte. La ora 3 erau în picioare. Iși făceau apoi rugăciunile și meditația zilnică, pentruca la ora 4 să poată pleca la sf. liturghie unde amândoi zilnic se împărtășiau. Peste zi ea la ale casei, el în ferărie, alternau rugăciunea cu munca. Ceeace nu peste mult a rămas s'o facă el singur, pe dănsa chemând-o Cel de sus la sine. În schimb i-a lăsat o dragă de copilă, care mai apoi, mânăta de dorul mănăstirii, l-a părăsit și ea. Așa s'a făcut că patruzeci de ani în șir a trebuit să poarte grijile casei, ale micii sale gospodării, și ale fierăriei. Le-a purtat însă pe toate împăcat cu voia Părintelui ceresc și fără să s'abată dela drumul practicelor religioase obișnuite din tinerețe. Moartea l-a apucat senin, cu mintea limpede și asigurând pe cei ce-l împrejmuiă că n'o să-și uite de ei deacolo de sus, din slăvile cerești. — Cuvânt adevărit după aceea prin semne ce nu lasă loc îndoelii în sufletele atâtor din cei ce au alergat și aleargă la mormântul său să-i ceară scut și ajutor în nevoi și ceasuri de restriște. (R. Negru).

Cuvinte arhieresti

Părți alese din pastoralele date de Invierea Domnului

I.

I. P. S. Valeriu Traian al Orăzii vorbește despre binefacerile păcii și despre dușmanii ei

... Isus este „*pacea noastră*“, precum ne spune sfântul Apostol Pavel (Ef. 2, 14) căci El „*venind a vesti pacea celor de departe și celor de aproape*“. Unde este Isus, acolo este pacea! Unde este Isus, acolo este pace în suflete și pace și bunăînțelegere între oameni. Căci unde este Isus și unde sunt respectate și ținute poruncile Lui, acolo i se dă fieștecărui, și lui Dumnezeu și aproapelui, ceea ce i-se cuvine și ceea ce este a lui, adică acolo domnește cea mai deplină dreptate. Ori, dreptatea este tovarășul, este prietenul nedespărțit al păcii. „*Dreptatea și pacea s'au sărutat*“ zice Psalmistul (Ps. 84, 11). Indată ce încetează dreptatea, bazată pe poruncile vecinice ale lui Dumnezeu, încetează și pacea și locul ei îl ocupă: invidia (pizma) cearta, mânia, lăcomia, dușmănia și războaiele între oamenii singuratici, între fiu aceluiași neam și între popoare.

Cea mai mare binefacere pentru oameni este pacea. De aceea Apostolii, continuând lucrarea cea mare a lui Isus de a pacifica lumea, s'au pus cu tot sufletul, cu toată puterea lor să propovăduiască pacea între oameni. Așa Sf. Apostol Pavel îndeamnă pe toți creștinii din toate vremurile și le zice: „*Nevoști-vă a păzi unirea spiritului prin legătura păcii*“ (Ef. 4, 3); apoi: „*pacea să o urmați cu toți și sfințenia, fără care nimenea nu va vedea pe Domnul*“ (Cor. 12, 14); și iarăși: „*de este cu puțință, intrucât este delă voi, aveți pace cu toți oamenii*“ (Rom. 12, 18). Tot asemenea și Biserica sfântă a Domnului, nu a încetat a propovădui pacea între oameni și ținerea poruncilor lui Dumnezeu, singura cheazășie a păcii. Astăzi când pacea lumii este din nou în primejdie și amenințată să se deslănțuie asupra ei grozăvenile unui nou și înfiorător măcel, Sfântul

Părinte, Vicariul lui Hristos, al Domnului păcii în cel din urmă Consistor ținut în luna aceasta, face apel către conducătorii popoarelor, ca să caute și să asigure fiecare pentru supușii săi cea mai mare binefacere: pacea, iar pe ce patrusute milioane de catolici din lumea întreagă îi invită la rugăciuni, care să imploare dela Isus „*Impăratul păcii*“, ca să-și revărsă asupra omenirii, amenințată de peire, darul său dumnezeesc: „*pacea*“.

În vreme ce Isus ne îndeamnă la iubire față de Dumnezeu și față de aproapele nostru prin ce se asigură deplina pace și bunăînțelegere între oameni, diavolul, dușmanul păcii și duhul răsvrătirii, neîncetat caută să nimicească pacea și bunăînțelegerea, nutrind în sufletele oamenilor mai ales cele două păcate contrare spiritului păcii: îngâmfarea și lăcomia. Trezindu-se în suflet păcatul îngâmfării, îi face pe oameni să se răsvrătească în contra poruncilor lui Dumnezeu, și îi face să se dușmănească și invidieze. Îngâmfarea neîncetat le șoptește „*de ce el și nu tu?*“ Așa a răsvrătit pe Eva și pe Adam, făcându-i să creadă că atotștiința stă în cunoașterea binelui și a răului, și dacă vor mânca din pomul oprit, vor cunoaște și ei binele și răul, și vor fi atotștiutori cași Dumnezeu. Îngâmfarea este aceea care pe filii aceluiași neam îi desparte, îi divizează în partide, care în loc să conlucreze în bună înțelegere și armonie, muncind la înaintarea neamului, se injură, se batjocoresc și se calomniază reciproc, producând împărecheri și chiar dușmănia de moarte între frați. Îngâmfarea este născocirea diavolului pentru a nimici pacea între diferitele neamuri, care, pentru a se ridica deasupra altora, caută să strivească drepturile și frontierele ce li se cuvin aceluia în virtutea dreptății.

Alta armă diavolească în contra păcii este lăcomia. Ea, nelăsând pe om să dea altuia nimic ce i se cuvine, se opune direct dreptății, fără de care pacea nu poate exista [...]

□ □ Foiața „Unirii“ □ □

Regulamentul

ce trebuie observat în propunerea persoanelor potrivite pentru împlinirea scaunului arhiepiscopesc metropolitan de Alba-Iulia și Făgăraș

Titlul I. — Cuprinsul privilegiului.

Art. I. — Arhiepiscopul Mitropolit de Alba-Iulia și Făgăraș, se alege de către Sf. Scaun în deplină libertate, seamă ținând însă de privilegiul clerului român al provinciei de Alba-Iulia și Făgăraș întrunit în adunare sau sinod, de a propune Sf-lui Scaun trei sau mai mulți preoți vrednici desemnați după normele ce urmează.

Art. II. — Pentru ca să fie vrednic cel propus, trebuie să fie:

1. Născut din căsătorie legitimă, și nu legitimat nici chiar prin căsătorie ulterioară; 2. Catolic de rit român; 3. Să aibă cel puțin treizeci și cinci ani; 4. Să fie hirotonit întru preot cel puțin de 5 ani și să fi avut în timpul acestei slujbă bisericească în susnumita provincie; sau în afară de ea, cu învoirea Sfântului Scaun sau cu învoirea unuia dintre chiriarhii (ordinariatele) acestei provincii; 5. Să fie celibe; 6. Să fie de moravuri bune, evlavios, zelos prudent și înzestrat și cu alte calități, care

să-l facă potrivit pentru cărmuirea arhidiecezei și a provinciei; 7. Să aibă doctoratul sau cel puțin licența în s. Teologie, ori în dreptul canonic dela una din facultățile aprobate de Sf. Scaun, sau cel puțin să fie într'adevăr versat în aceste materii; 8. Să fie cetățean român.

Art. III. — §. 1. Pentruca cineva să aibă vot, trebuie să fie:

1. Preot al provinciei metropolitane de Alba-Iulia și Făgăraș și încardinat la acea eparhie, din partea căreia votează; 2. Să fie numit și să împlinească funcția bisericească pentru care Regulamentul de față dă drept de vot.

§. 2. Nu pot avea vot: 1. Cel incapabil de lucrări omenești; 2. Cel atinși de cenzură sau de infamie de drept, dar numai după sentința declarativă sau condamnatoare, care a trecut „în rem iudicatam.“

Art. IV. — Privilegiul de a propune trei, sau mai multe persoane, îl are adunarea sau sinodul constituit după Regulamentul de față, la care iau parte, la vremea și locul legitim stabilit, toți aceia cari au vot, fiind cu totul exclus votul atât prin scrisoare, cât și cel prin delegat.

Art. V. — Clerul din eparhiile sufragane ia parte la propunerea persoanelor pentru împlinirea scaunului de Alba-Iulia și Făgăraș atâta timp, cât aceste eparhii vor rămâne sufraganele susnumitei arhidieceze metropolitane.

Art. VI. — Dacă cineva ar avea drept de vot pe mai multe titluri, nu poate vota decât

o dată. — Fiecare alegător va da votul său pentru o singură persoană.

Art. VII. §. 1. Toți cei ce țin de colegiul alegătorilor sunt datorți să ia parte la alegerea personal, afară de cazul de pledecă legitimă, în care caz trebuie să anunțe imediat chiriarhii proprie, care poate să trimită în colegiu alt preot, conform Art. XI—XII.

§. 2. Alegătorii, cari fără vreo pledecă sau cauză mai gravă, nu se prezintă, sau, legitim impledecați fiind, nu anunță din vreme, pot fi pedepsiți de către chiriarhi în măsura vinlei, cu pedepse potrivite: amendă bănească, suspendarea și lipsirea, chiar și pentru totdeauna, de dreptul de alegător.

Art. VIII. — Votul este nul dacă: 1. Se găsec de față în adunare sau votează persoane străine, fie laici fie clerici;

2. Dacă votul nu este liber, adică alegătorul a fost silit, prin frică grea sau înșelăciune, direct ori indirect, să-și de-a votul pentru persoana de propus; 3. Dacă nu este secret, sigur, absolut și determinat; 4. Dacă conține indicii din care ușor se poate descoperi secretul. Dacă pe bilet sunt scrise mai multe nume, votul are valoare numai pentru persoana scrisă în locul întâiu.

Art. IX. — Este cu totul exclusă propunerea prin aclamații. Se poate admite însă, cu învoirea Ordinariilor, desemnarea prin compromisi cerută de alegători în chip absolut, prin ma-

Să lucrăm ca pacea lui Isus să cucerească cât mai repede și să stăpânească sufletele tuturor oamenilor, căci „cu noi este Dumnezeu”, care ne zice „*Fericiți sunt făcătorii de pace, căci aceia fiți lui Dumnezeu se vor chema*” (Mat. 5, 7). [...]

II.

Preaf. Iuliu al Clujului preamărește puterea vieții harului dumnezeesc

„Eu am venit, ca viața să aibă și din prisosință să aibă”, zice Domnul. Cu prisosință, cu bogată prisosință, ne-a dăruit viața darului dumnezeesc, viața Sa. Aceasta prin credința la care ne-a chemat: „Ca tot cel ce crede să nu piară, ci să aibă viața de veci”. [...]

Cu câtă durere rostea Domnul: „*Nu vreți să veniți la mine ca să aveți viață*”, Da, prea iubiți credincioși, mulți sunt cari nu doresc să meargă la Domnul pentru a lua suflet de viață. Rătăcesc departe, pe alte căi, cari nu sunt ale Domnului, se încălesc în alte învățături, felurite rătăcirii cari nu sunt adevărul Domnului, care este Unul, nestrămutat și veșnic. Departe de izvorul vieții își sapă, cum spune Sf. Scriptură, gropi cari nu pot să cuprindă apa vie. Se afundă și se cufundă întru întunec și întru umbra morții. Mulți, foarte mulți, caută mângâiere și bucurie în păcat și fărădelege și nu este pace, pentru că nu este și nu poate fi pace, pentru cei fărădelege. Vai de viața și de sufletul acestora. „Nu vreți să veniți la mine, pentru că să aveți viață”, le zice Domnul tuturor acestora. De orice vârstă și de orice stare ar fi. Tuturor familiilor, cari au îndepărtat pe Domnul din sinul lor, se îndreaptă același cuvânt de durere din partea Celui părăsit și totuși este singurul, care poate da mângâiere, fericire și pace: Domnul Isus. „*Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați și eu vă voi odihni pe voi*”.

Peste veacuri răsună glasul dulce și dumnezeesc de chemare. Veniți la odihna păcii Fiului lui Dumnezeu, mort pe Cruce și înviat, preamărit, a treia zi din morți, pentru această odihnă a sufletelor noastre, a sufletului neamului omenesc întreg. Pentru pacea noastră. Pentru că El, Domnul, s'a făcut împăcarea noastră.

În zbuciumul, peste măsură chinuitor, al sufletelor din zilele grele și rele, prin care trecem, pentru că „zilele cu adevărat grele sunt”, nu este altă nădejde de scăpare, de însănătoșire și de viață, decât întoarcerea spre Domnul. Ascultarea glasului dumnezeesc. „*Veniți la mine toți și eu vă voi odihni pe voi*”.

Veniți la izvorul vieții cu toți. Să ne așezăm pe cărarea Domnului, a poruncilor Sale sfinte. Să primim în suflete adevărul învățăturilor Sale, să aprindem lumina dumnezească în suflete și să-l cuprindem pe Domnul în sinul familiilor noastre. Să deprindem pașii poruncilor noștri și a tineretului nostru pe cărarea ce duce spre altarul Domnului. Cu toți să ne așezăm întru ascultarea cuvântului lui Dumnezeu, care este suflet și viață și vom avea viață întru noi. Viața Domnului și pacea Lui. Odihna sufletelor noastre. Așa au trăit părinții noștri, moșii și strămoșii noștri. Cu această dumnezească lumină în suflet a străbătut un neam de adevărați creștini, cărarea lungă și grea a veacurilor, cu nădejde în Dumnezeu și în dreptatea Lui și a ajuns biruitor ziua mare a Învierii neamului, întru această dreptate a lui Dumnezeu. Și bucuria i-a fost mare... [...]

Pentru a ne putea bucura și azi de aceeași bucurie mare, trebuie să le urmăm credința și bunătatea lor. Vii vom fi numai prin aceeași credință vie, tari și puternici numai prin puterea vieții darului dumnezeesc, prin același nestrămutată credință. Aceasta să străbată sufletul neamului întreg, toate așezările de Stat, toată viața țării.

Astfel înnoiți sufletește, peste tot și întru toate, „Domnul va da putere poporului Său, și va binecuvânta poporul Său cu pace”. [...]

III.

Preaf. Alexandru al Lugojului tâlculește solla divină: Pace vouă!

„Cu pace Domnului să ne rugăm. Pentru pacea de sus... Pentru pacea a toată lumea... pentru unirea (armonia dintre toți și toate) Domnului să ne rugăm.”

Ecteniile acestea cuprind întreg tâlcul sau

înțelesul profund al cuvintelor divinului învățător. Ele ne amintesc, că rugăciunile trebuie să le rostim în pace și să cerșim cucernic pacea. Cerem și dorim și voim înainte de toate să avem pace cu noi înșine sau față de noi înșine, cum zice Cabasilas, pentru că o minte ne'mpăcată cu ea înșă, desordonată, nu poate să se avânte spre Dumnezeu, să-l roage cucernic. Sufletul care nu și-a înfrânat patimile, nu și-a subjugat ispitele, nu și-a potolit furtuna patimilor de orice soi din marea învălurată a sufletului, nu poate să se roage Domnului nici pentru sine, nici pentru poporul lui Dumnezeu. Pentru aceea se roagă deci smerit: cu pace Domnului să ne rugăm, invocând drept sprijin *pacea de sus*, ajutorul de sus, *harul sfânt*, care el singur: rază luminoasă a păcii, poate chezeșui mântuirea sufletelor noastre, pacea, liniștea, fericirea sufletelor noastre.

Ai pus odată ordine în casa sufletului tău, prin alungarea patimilor și înlăturarea pornirilor destrăbălate de orice soi? S'a produs acalmie prin har în marea sufletului? Iată ai restabilit în același timp ca prin farmec și raporturile normale cu Dumnezeu dela care te pot îndepărta numai patimile și corolarul lor: *păcatele*. Îl recunoști deci și pe Domnul de stăpân și îndrumător al vieții tale. Altarele idolilor, a zeilor streini, patimile, păcatele, sunt așadar sfărâmate în templul sufletului și tămâie întru miros de bună mireasmă spirituală i-se aduce numai Domnului. Iată prin urmare restabilite raporturile normale între Creator și făptura cuvântătoare, așa cum există acestea deapănarea între Creator și făptura necuvântătoare, care nu știe de rebeliune niciodată. Ea trăiește în orbita Astrului central, și nu se abate din drum nici o iotă, nici o cirtă.

Orânduie casa sufletului nostru, reluate raporturile noastre normale cu Dumnezeu, putem în mod automat să reluăm raporturile și cu semenii noștri, să ne gândim la cei ce sunt și ei fiii lui Dumnezeu răscumpărați cu mare preț. Nu e mirare deci că ne rugăm acuma și pentru *pacea a toată lumea...* pentru *unirea tuturor* într'un cuget, într'un gând, într'o simțire. Cei ce îl au pe Dumnezeu de stăpân și

joritate de voturi, pe lângă condițiunile următoare:

1. Reprezentanții aleși să fie preoți, altcum alegerea este invalidă; 2. Dacă alegătorii au delegat o singură persoană, aceasta nu se poate desemna pe sine; dacă au fost mai mulți compromisari, nici unul dintre aceștia, cu învoarea proprie, nu poate să se alăture la acela care pe dânsul l-au propus, pentru ca astfel să întregescă desemnarea sa proprie.

Titlul II. — Alegătorii.

Art. X. — §. 1. Clerul provinciei metropolitane, în ținerea adunării de propunere a trei persoane potrivite pentru împlinirea scaunului arhiepiscopesc și metropolitan, va avea în vedere în totdeauna următoarele:

Trei cincimi, adică $\frac{3}{5}$ dintre alegători, aparțin arhiepiscopiei metropolitane de Alba-Iulia și Făgăraș. — Restul de două părți, adică $\frac{2}{5}$ din alegători, rămân pentru eparhiile sufragane împreună socotite, și încă așa că, și dacă numărul eparhiilor sufragane ar crește sau s'ar micșora, aceste toate împreună vor avea totdeauna $\frac{2}{5}$ dintre alegători.

§. 2. Având în vedere împrejurările actuale, numărul tuturor alegătorilor cari vor lua parte la sinod va fi una sută, și anume: șasezeci din arhiepiscopia metropolitană, iar patruzeci din toate celelalte dieceze sufragane socotite împreună, așa că fiecare dieceză sufragantă să aibă zece membri în sinod.

Art. XI. — Din clerul arhiepiscopiei metropolitane vor lua parte la sinod:

1. Canonicii Capitlului metropolitan, în număr de zece (10); 2. Vicarul foraneu de Făgăraș, sau locțiitorul lui; 3. Protopopii actuali sau locțiitorii lor, în număr de douăzeci și trei; 4. Notarul vicariatului foraneu de Făgăraș; 5. Notarii districtuali ai protopopiatelor, în număr de douăzeci și trei; 6. Directorul cancelariei metropolitane sau, în lipsa lui, primnotarul consistorial; 7. Directorul licențului „Sf. Vasile cel Mare” din Blaj, sau în lipsa lui, profesorul mai vechiu în funcție.

În locul canonicilor eventual decedați sau împiedecați din altă pricină, vor avea vot Așesorii Consistoriali în ordinea numărului.

Art. XII. — Având în vedere împrejurările actuale, fiecare din eparhiile sufragane va trimite la adunare sau sinod:

1. Șase canonici ai Capitlului diecezan. În locul canonicilor decedați sau din altă pricină împiedecați, vor avea vot Așesorii Consistoriali în ordinea numărului; sau dacă de aceștia n'ar fi, profesorii Seminarului episcopal celui mare, tot în ordinea numărului; 2. Directorul cancelariei diecezane; în lipsa lui, notarul consistorial; 3. Două dintre Vicarii foranei, sau dacă de aceștia nu sunt, dintre ceilalți protopopi mai vechi în oficiu. 4. Protopopul tractului central, iar dacă într'o localitate ar fi doi protopopi, cel mai vechiu în ordinea numărului.

Art. XIII. — §. 1. Toți cei pomeniți la Art.

XI. și XII vor putea să voteze numai dacă vor avea dela ordinarul propriu scrisoare de împuternicire, care în ședința premergătoare sinodului sau în conferința episcopescă din aceeași zi, va fi găsită în ordine.

§. 2. Ordinariatul înainte de ce ar da scrisoarea credențională, trebuie să se asigure în conștiință despre vrednicia alegătorului.

§. 3. Îndată ce Ordinariatul dă cuiva scrisoarea credențională, despre acest lucru trebuie să avizeze și Ordinariatul metropolitan, pentru ca acesta să poată pregăti din vreme toate cele necesare pentru ținerea sinodului.

Titlul III. — Convocarea Adunării sau a Sinodului.

Art. XIV. — §. 1. De câte ori Scaunul arhiepiscopiei metropolitane devine vacant, se ține de dreptul și datorla episcopului senior din provincia bisericească de Alba-Iulia și Făgăraș, în înțelegere cu Ordinariatul metropolitan și cu celelalte chiriarhii sufragane, ca în decurs de trei luni dela vacanță să convoace sinodul, care se va aduna cât mai repede, și în nici un caz nu mai târziu de trei luni, spre a propune cele trei persoane potrivite pentru scaunul metropolitan.

§. 2. Dacă episcopul senior nu-și împlinește această datorie, acest drept trece la episcopul mai apropiat în vechime, care, după cele trei luni prevăzute în §. 1, totdeauna însă în înțelegere cu celelalte chiriarhii, este

de Tată, se simt înălțuți de acest Părinte al ceriului și al pământului. Nu pot să nu se socotească între sine de frați, de membri ai aceleiași familii și să nu dorească să trăiască cu toții sub oblăduirea legilor sale, sub legea dragostei sale, și să nu fie animați de aceleași sentimente. Deci în mod normal își doresc unul altuia tot ceace își doresc și ei înșiși. Pentru că acolo unde stăpânește zavistie și ură, acolo unde între frați e declarat războiul, acolo nu poate fi vorba de respectarea legilor lui Dumnezeu: acolo nu mai poate fi vorba de Impărăția lui Dumnezeu preste suflete, de împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Deci, ca frații, ei se ajută împrumutat, se roagă unul pentru altul dorindu-și unul altuia pacea, cel mai mare bun, care trebuie să le însuflească raporturile reciproce.

Acest soi de pace se cuprinde în cuvântul Domnului Hristos, adresat apostolilor după înviere. [...]

IV.

Preasf. Alexandru al Maramureșului arată roadele învierii Domnului pentru viața creștină

[...] Lumina și căldura dătătoare de viață, care ținește cu putere nebiruită din mormântul Domnului, se cuprinde mai presus și înainte de toate în gândul biruinței, ce stă la temelul acestei minuni. Isvorind din mormântul de piatră, — pe care contrarii lui credeau că-l pot socoti pentru totdeauna „pecetluit cu peceti“ (Mat. 27, 66) — Mântuitorul lumii Hristos ne-a dat prin învierea sa cea mai deplină dovadă, că este stăpânul vieții și al morții, și ne-a încredințat pentru totdeauna, că Celce „a trecut din moarte la viață“, Celce a împlinit, cuvânt de cuvânt și literă de literă, prorocia, că „Fiul omului se va da în mâinile oamenilor, și-l vor omori și după ce-l vor omori, a treia zi va învia“ (Mc. 9, 31), va fi în stare să îplinească și orice alt cuvânt al învățaturii sale dumnezeiești. Încrederea, pe care-o cerea dela învățăceii săi prin cuvântul „Indrăzniți, eu am biruit lumea“ (Io. 16, 33), nu mai razimă de-acum singur pe o asigurare sărbătorească, făcută în ceasul des-

părțirii sale de aceia pe cari i-a crescut în școala apostoliei, ci este întemeiată, mai tare decât pe orice piatră din lume, pe stânca în veci nesfărâmată a credinței noastre, pe minunea învierii.

Așa se face, că ucenicii Domnului, pe cari nici școala continuă de 3 ani și mai bine pe care le-a dat-o, nici pilda vieții lui neprihănite, nici minunile pe cari le trăise înainte, n'au putut să-i împiedece dela purtarea cu adevărat rușinoasă, dovedită în cursul sfintelor patimi, sunt ca schimbați după înviere, și când li-se cere să nu mai vestească pe cel înviat, răspund, într'un glas, că „nu putem să nu grăim cele ce am văzut și auzit“ (Fapte 4, 20). Așa se face, că ceică înainte au fugit și s'au ascuns de frica ludeilor, sunt acum gata să sufere temniță și orice altă prigoană pentru legea sfântă alui Isus Domnul, „piatra, pe care n'au băgat-o în seamă ziditorii, carea s'a făcut în capul unghiului“ (Fapte 4, 11). Așa se face, că acești ucenici și atâtea sute și mii, cari i-au urmat, nu mai cunosc nici o primejdie și-și dau, unul câte unul, viața pentru biserica Domnului și așezămintele ei. Vorba cunoscută a sf. Pavel, că „dacă n'a înviat Hristos, zadarnică este propovăduirea noastră, zadarnică este și credința voastră“ (1 Cor. 15, 14), capătă în felul acesta cea mai deplină întărire și înțelesul ei pecetluiește, odată mai mult, adevărul care ne stăpânește azi pe toți, că ne găsim în ziua cea mare, a „sărbătorii sărbătorilor“.

Dar nu numai apostolii și încrederea lor fără margini; nu numai ucenicii și curajul lor de-a privi, fără nici o teamă, moartea în față; nu numai misionarii, prin ale căror osteneli și jertfe negrăite s'a împlinit prorocia că „în tot locul tămăie se aduce numelui meu și jertfă curată“ (Malahia 1, 11); nu numai acestea și tot ce știm mare și sfânt în biserica Domnului razimă pe taina biruinții ce prăznuim în ziua de azi, ci și toată bucuria de Paști a sufletelor noastre, hrănite cu trupul și sângele Domnului. Dacă azi avem în suflet mângăiere și pace, dacă simțim că pentru părerea de rău și spovedania peste care am trecut, Dumnezeu ne-a ușurat de păcate și fărădelegi, dacă înfrânarea ce ne-am impus în postul cel mare, și mai ales hotărîrea

sfântă de-a nu mai călca pe drumul pierzării ne dă nădejdea unei vieți mai curate și a unei morți bune, se datorește tot învierii de astăzi a Domnului. Dacă ograda nu mai răsună de sudalme și injurături, dacă mama nu-și mai blestemă copiii, dacă cel ce nu cunoștea înainte decât drumul la crâșma din sat, a apucat azi cărarea bisericii, dacă soții de căsătorie nu mai calcă jurământul împrumutat, făcut în fața altarului, dacă feciorii și fetele mari s'au legat să-și păstreze trupurile curate pentru taina legăturii ce se aseamănă cu cea dintre Hristos și biserică, și dacă pruncii nu-și mai bat joc de părinți, iar aceștia se îngrijesc de ei ca de ochii din cap, este pentru darul ce ni-s'a hărăzit prin învierea Domnului în ziua de Paști.

Cine ar putea deci să ne oprească să cântăm azi, din tot sufletul și cu toată puterea „Aceasta este ziua ca care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într'însa“.

V.

Rvs. vicar Capitular Victor Macaveiu dă îndrumări pentru lupta cea bună a mântuirii

[...] Noi creștinii știm azi, și o mărturisim prin Simbolul de credință (Credeul), care se rostesc la sfânta liturghie, că Isus Hristos a pățimit și a murit pe cruce „pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire“.

Dar noi știm și aceea, că el de fapt a înviat a treia zi, că el trăește de acuma în veci; că el povățuește biserica sa; că cei ce cred în El, și cei ce umblă în căile Lui, cei ce păzesc învățăturile Lui și ascultă de poruncile bisericii Sale, vor învia și ei, și îl vor vedea odată și odată, față la față, pe scaunul măririi Sale celei dumnezeiești, în împărăția cerească.

Dară, I. C., să știți, că aceasta împărăție cerească „se silește, și cei ce se silesc, o apasă pe ea“. Impărăția cerească, adică mântuirea sufletelor noastre, nu ne vine de-a gata, nu se câștigă fără de trudă, ci trebuie să ne silim pentru a o dobândi.

Impărăția cerească, pentru a o dobândi, trebuie să lucrăm și noi. Să lucrăm, nu altfel, decât păzindu-ne de Satana și lepădând și nefăcând lucrurile lui, neascultând de șoptele și

dator să convoace sinodul care are să se țină în răstimp de trei luni.

Art. XV. — Sinodul se va ține totdeauna în orașul de reședință metropolitană, și anume în biserica catedrală metropolitană, afară de cazul când din motive grave, cumpănite de conferința episcopescă, s'ar fi ales alt local sau alt oraș pentru ținerea sinodului.

Art. XVI. — Ordinariatele au dreptul și datoria să convoace din bună vreme pe singuraticii membri ai sinodului și să-l provadă cu scrisori de împuternicire.

Titlul IV. — Ședința premergătoare Sinodului.

Art. XVII. — 1. În prezinta sinodului, toți cei ce au dreptul de vot în propunerea persoanelor potrivite pentru scaunul metropolitan, trebuie să se adune în localitatea scaunului metropolitan, afară de cazul când chiriarhii toți, de comun acord, ar fi hotărît altfel. Acolo mai întâi se va săvârși, în biserica catedrală, înseratul solemn, la care trebuie să ia parte toți alegătorii. Apoi, la locul și ora stabilită în adresa de convocare, prezidând Vicarul metropolitan, asistat de cel mai tânăr dintre canonicii adunării, iar ca notar slujind Directorul cancelariei metropolitane, se vor examina toate scrisorile de împuternicire aduse de alegători, în ordinea următoare: mai întâi membrii adunării din eparhia de Oradea, apoi urmează ceilalți în această ordine: Lugoj, Cluj-Gherla, Maramureș, Alba-Iulia și Făgăraș. După ce au

fost examinate toate scrisorile de împuternicire, numele singuraticilor alegători se scriu într'un registru unde se notează și eventualele dubii ridicate în contra scrisorilor de împuternicire și a persoanelor.

2. Dacă despre careva, care a prezentat scrisori de împuternicire, comisiunea provăzută mai sus are îndoieli întemeiate, cazul se înaintează conferinței episcopesci în aceeași zi, și chiriarhii, după ce vor fi audiat și pe membrul interesat, judecă cauza, fără nici un apel.

3. Dacă cineva nu e îndestulit cu sentința chiriarhilor, poate să se adreseze Nuntului Apostolic, în devolutivo.

Art. XVIII. — După ce s'a încheiat conferința episcopescă, nimeni nu-și mai poate afirma dreptul, iar la ședința pot să ia parte numai aceia, ale căror drepturi le-a recunoscut ca valide comisia din Art. XVII. Nr. 1, sau conferința episcopescă.

Art. XIX. — Încheindu-se examinarea documentelor, chiriarhii eparhiilor, împreună cu membrii validați, se adună în sala consistorului arhiepiscopesc, unde, sub președinția episcopului senior, cu vot secret, aleg dintre canonicii un Protonotar și un Scrutator, iar dintre ceilalți membri alegători aleg un notar și un al doilea scrutator.

Art. XX. — Chemarea Protonotariului și a Notariului este să scrie cu exactitate toate actele sinodului; să le iscălească; de asemenea, să drezeze procesul verbal al adunării, în limba

română, pe care apoi să-l traducă în limba latină.

Art. XXI. — De datoria Protonotariului și a Notariului se mai ține ca, împreună cu maestrul de ceremonii, să cerceteze toată biserica catedrală și să nu permită nimănui să stea în biserică în timpul sinodului. Scrutatorii se vor îngriji ca voturile să se dea sub secret, cu sânguință, unul câte unul, observând întru toate ordinea de proedrie dintre membrii alegători; iar după ce s'a isprăvit votarea, să constate, dacă numărul voturilor corespunde cu cel al alegătorilor; apoi să defacă pe rând voturile și să spună care câte a obținut. Tot dănașii vor trebui ca, îndată după scrutiniul, să ardă biletele de vot.

Art. XXII. — Protonotarul, notarul și scrutatorii, înainte de a-și începe slujba, trebuie să depună jurământ despre împlinirea slujbei cu exactitate și despre ținerea secretului, cu următoarele cuvinte:

„Eu N. N. (Protonotar, notar, scrutator al sinodului) promit și jur că slujba ce mi-s'a încredințat o voi împlini cu exactitate și voi păstra cel mai strict secret, chiar și după numirea canonică a metropolitului, despre tot ceace se petrece în sinod și ce aș putea cunoaște numai din această slujbă a mea. Așa să-mi ajute Dumnezeu și aceasta Sfântă a lui Dumnezeu Evangheliă“.

Art. XXIII. — Președintele numește pe maestrul de ceremonii, care gătește toate pentru

îndemnurile lui, pe cari în această viață le *ținem la tot pasul nostru.*

Au doară nu este *lucrul Satanei*, când om și om se dușmănește pentru o nimica toată, și întregi se ridică una asupra alteia pentru mici fleacuri, gata să jertfească sute și milioane de oameni și miliarde în bani, pentru ca să câștige un petec de pământ, pe care să-l stăpânească tot numai câțiva bogați?

Au nu este *lucrul Satanei*, când unul strică așa altuia, când vorba rea și slabă despre aproapele nostru o spunem cu plăcere la toată lumea, când lăcomia noastră dorește lucrul altuia, când mânia noastră ne duce să acem jurământ strâmb, să mințim, să batjocom, să injurăm de Dumnezeu și de cele sfinte, să vedem, în fiecare om, nu un frate de-al nostru, ci un dușman, să nu ascultăm de mai marii adevărați ci să credem și să alergăm după cei ce știu să ne mințescă și să ne amănească pentru interesul lor?

De aceea spuneam, că ispitele și lucrul Satanei ne întimpină la tot pasul, în lumea aceasta, și de aceea ni se pare une-ori, că *arși Satana este domnul și stăpânul lumii* acesteia. Pentru că uneltele Satanei lucrează mereu și încearcă mereu să tulbure lumea, să ducă stricăciune, să aducă năcazuri, să ducă a desnădejde pe oameni.

Însă noi, I. C., să ne aducem aminte de cuvântul lui Isus Hristos. El a zis: *Indrăzniți!* Pentru că: *Eu am biruit lumea!* — Să avem deci încredere în Isus Hristos. Pentru că așa cum, după patimile Domnului a urmat învierea, așa și după lupta noastră cu Satana trebuie să urmeze biruința noastră, biruința binelui asupra răului, biruința celor buni asupra celor răi.

Iară învierea Domnului este pentru noi *bezășia*, garanția cea mai deplină, că vom putea birui ispitele și aleșuirile Satanei.

Pentru aceasta însă trebuie curaj, trebuie *voință tare*, trebuie încredere, trebuie mai ales *viață curată și cinstită*, trebuie dragoste de Dumnezeu și dragoste de aproapele nostru. Isus Hristos, care prin învierea Sa s'a dovedit că este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, ne-a învățat și ne-a dat la îndemână și *armele*, cu

cari noi putem să biruim mai ușor ispitele celui rău. Ne-a dat *sfintele Taine*, cari ne curăță de păcatele ce le-am fi făcut, și cari ne întăresc în darul său și ne întăresc voința și hotărârea noastră, de a-i sluji numai Lui, și nu Satanei.

Ne-a dat *sfânta Biserică*, ai cărei preoți ne învață cum să trăim, cum să ne ferim și de ce să ne ferim, pentru ca să putem rămânea tot fii ai lui Dumnezeu și să nu ajungem robii Satanei, ci să-i biruim, și așa să ne asigurăm fericirea și mântuirea sufletului nostru.

Apostolie rodnică. Zilele de 20—23 Aprilie c., cu două sărbători apropiate, au fost bun prilej de excepționale primeniri sufletești pentru unele din parohiile noastre. Ne gândim la cele ce au avut parte de sfinte *misiuni populare*. Și de acestea, după informațiile de până acum, arhidieceza numără cinci.

Incepem cu *Berivoii mici* ai pâr. Gh. Ra-deș. Misionar aici a fost pâr. *Dr. Leon Sârbu*, spiritualul Seminarului teologic din Blaj. Rezultate foarte îmbucurătoare: mult dac'au rămas nemărturisiți și necuminecați zece inși. La mărturisii au dat ajutor pâr. G. Socol și G. Boeriu. — La *Iernut*-ul pâr. protopop Iac. Domșa vestitor al cuvântului a fost pâr. *Dumitru Neda*, redactorul nostru. Roade îmbelșugate peste așteptări și aici. (Ajută la ascultarea mărturisirilor frații preoți: Cerghizan din Sălcud, Ștef din Cucerdea și N. Oltean din Sâniacob). A făcut impresie deosebit de puternică faptul că în fruntea mulțimilor ce s'au apropiat de SS. Taine a fost o seamă de intelectuali din localitate. — Misiunile dela *Târgu-Mureș*-ul pâr. prot. Câmpianu au fost un praznic de proporții extraordinare: se călca om pe om, în biserică și afară, în jurul ei. Munca misionară au săvârșit-o părinții canonici mitropolitani *Ion Moldovanu* și *Gh. Dănilă*. Scaunele mărturisirilor au fost mereu asaltate, cât nu mai biruiau cu munca frații preoți: Dredeșian, Miclea, Turcu, Șimon, Mesaroș, I. Alexandru, Câmpianu, înafară, bineînțeles, de misionari. Se dă cu socoteala că numărul celor spovediți și cuminecați se apropie de 2000 suflete. — Roade neașteptat de bogate s'au înregistrat și

la *Mărgineni* și *Bucium*, unde osteneala misionarului a revenit pâr. *Octavian Popa*, prof. de religie în Făgăraș.

În eparhia Lugojului s'a lucrat în același spirit misionar în zilele de 22—25 Martie c., când s'au ținut misiuni populare în: *Ballinț, Cugir, Histaș și Hizdia*. Cu vestirea adevărilor de suflete mântuitoare s'au ostenit (în seria satelor) pâr. *I. Ienea*, canonic lugoian; pâr. *Dr. Iullu Raftu*, primnotar consistorial; pâr. *I. Munteanu*, preot în Dragășina și pâr. *Victor Pop*, preot în Șeitin, ajutați fiind la ascultarea mărturisirilor de frații preoți din vecini. — Lăudat să fie Domnul pentru toate roadele obținute, cari, pretutindenea, sunt mari și neprețuite!

S. Martin Mărturisorul, Papa Romei și „Universul“

Ziarul „Universul“ a introdus și o pagină a Bisericii în numărul, care poartă data de duminică. În această pagină găsim totdeauna chestiuni interesante din viața Bisericii ortodoxe. Are și două rubrici permanente: *Viața sfântului*, care se prăznuiește în duminică respectivă și *tâlcul evangheliei* din aceea duminică. Aceste două rubrici sunt de mare folos sufletesc pentru oricine și pot fi folosite ca un prețios izvor de inspirație pentru predica din aceea zi.

În numărul, care poartă data de 14 Aprilie 1935, a fost pomint cu laudă S. Martin Mărturisorul, care a suferit martiriu pe timpul împăratului Constant II, în anul 655. Se scrie frumos, cum s. Martin, episcopul Romei, a apărut dreapta credință contra monoteiștilor, cari au câștigat pe partea lor și pe împăratul Constant. Împăratul a dat ordin să fie prins și dus la Constantinopol s. Martin, care a fost batjocorit și chinuit în public și numai la intervenția patriarhului Paul al Constantinoplei a fost scăpat de moarte rușinoasă și trimis în exil, unde a murit din cauza chinurilor și foamei.

„Universul“ scrie în continuu de episcopul Romei Martin, dar nu pomenește nici un cuvânt, că el a fost Papa Romei, deși sinaxarul Bisericii orientale îl numește „Cel dintre sfinți

liturghia solemnă, se îngrijește ca pe timpul sinodului să nu intre nici o persoană străină în Catedrală, și stabilește ordinea proedriei.

Art. XXIV. — Isprăvindu-se toate acestea, Protonotarul citește programul zilei următoare, stabilit de către episcopul senior, iar maestrul de ceremonii citește lista concelebranților și a celorlalți cari iau parte la slujba cea mare. Cu aceasta se încheie ședința preliminară.

Titlul V. — Liturghia solemnă

Art. XXV. — Dimineața, la ora 8, din ziua în care alegătorii se întrunesc în adunare, sărbătoarea pentru votare, în catedrala metropolitană se face Liturghia solemnă pentru invocarea Spiritului Sfânt, oficiind episcopul senior și concelebrând ceilalți episcopi, precum și unii preoți, membri ai sinodului, după cum s'a stabilit mai înainte. La începutul Liturghiei se cântă imnul „Împărate ceresc“.

Art. XXVI. — La sfârșitul Liturghiei episcopul senior face atenți pe toți pe cari îi privește ca la ora 10 a. m. să se găsească în catedrală, pentru că atunci se vor închide toate ușile și nimenea nu va mai putea intra.

Titlul VI. — Ședința solemnă

Art. XXVII. — La ora 10 a. m., când toți alegătorii, precum și Episcopi și Vicarii capitulari, trebuie să fie în catedrală, maestrul de ceremonii împreună cu scrutatorii cercetează amănunțit biserica catedrală, ca nu cumva să fie înlăuntru vreo persoană străină; și după ce

au închis cu cheie toate ușile de intrare în biserică sau în cor, trebuie să spună în ședința publică, cu voce înaltă, că nu se găsește în biserică nici o persoană străină.

Art. XXVIII. — Terminându-se acestea, episcopul mai vechiu în numire, împreună cu ceilalți episcopi și vicarii capitulari, merge la masa așezată în presbiter și ține o cuvântare. În dreapta mesei la loc Protonotarul cu Notarul, iar la stânga Scrutatorii. Pe masă va fi așezată Sf. Cruce, Sf. Evanghelie, și urna în care se pun voturile.

Art. XXIX. Deși nu votează, totuși iau parte la adunare episcopii sufragani și vicarii capitulari, aceștia din urmă însă, întru cât sunt canonici, au dreptul de vot. Afară de aceștia și de membrii îndreptățiți ai sinodului, nimeni, sub nici un titlu, nu poate să asiste la sinod, cu excepția Delegatului Sfântului Scaun, dacă va fi având mandat special dela Sfântul Scaun.

Art. XXX. — Sinodul se va ține la ora și ziua stabilită în scrisoarea de convocare, dacă membrii îndreptățiți vor fi de față în număr recerut; dacă numărul membrilor este mai mic de cincizeci, cu consimțământul Ordinarii și al alegătorilor prezenți se va fixa un nou termen pentru celebrarea sinodului, care să nu fie mai îndepărtat de șapte zile.

Art. XXXI. — Episcopul senior, prezent la sinod, prezidează sinodul și, după cântarea imnului „Împărate ceresc“, face atenți pe toți la păstrarea secretului votării.

După acest avertisment, nimeni nu mai are voie să iasă din Catedrală. Dacă cineva din cauză de forță majoră este constrâns să iasă, nu va mai putea intra în Catedrală în decursul adunării.

Art. XXXII. — După aceea Protonotarul citește numele tuturor alegătorilor al căror drept a fost recunoscut valabil în ședința preliminară și în conferința episcopescă. Notarul semnează absențele și vestește numărul membrilor cu drept de vot prezenți în sinod.

Art. XXXIII. — Așezată fiind urna dinaintea președintelui, Protonotarul, ținând seamă de proedrie invită pe alegătorii prezenți să-și ducă biletul de vot pregătit reglementar. Alegătorii sunt invitați în această ordine: Oradea, Lugoj, Cluj-Gherla, Maramureș și apoi Alba-Iulia și Făgăraș.

Art. XXXIV. — 1. Biletele de vot le pregătește Ordinariatul Mitropolitan, la fel pentru toți, le prevede cu pecetea mitropolitană în colțul drept de ambele laturi, și, îndată după avertismentul despre păzirea secretului, se împart între alegători.

2. Dacă cineva prezintă alt bilet decât cel pregătit de Ordinariatul mitropolitan, să fie oprit dela votare.

Art. XXXV. — Fiecare alegător va scrie pe bilet numele unui singur candidat, iar biletul îl va îndoi așa ca numele scris să rămână înlăuntru și să nu poată fi citit, pe când

Părintele nostru și Mărturisitorul Martin Papa Romei" (v. Dumnezeiasca Liturghie a s. Ioan Gurădeaur, tipărită cu aprobarea și binecuvântarea s. Sinod, București 1921). Pentru ce se fește „Universul” să-i dea titlu de Papa Romei, cum îl numesc cărțile liturgice? Ca să nu afle cetitorii că Papa Martin a apărut dreapta credință, în vreme ce patriarhii Sergiu, Paul (cel pomenit mai sus) și Petru au propovăduit eresia monotelistă? Să nu afle credincioșii, că a fost un Papă de la Roma sfânt, și e prăznuit de Biserica ortodoxă? Biserica ortodoxă doar prăznuiește pe Papii Silvestru, Hipolit, Leon, Gregoriu și chiar aceste praznice trebuie să fie puncte de razim în acțiunea pentru unirea sfintelor lui Dumnezeu biserici, pentru care ne rugăm cu toții.

Indrăznească scriitorul acestei rubrici a „Universului” să spună lucrurilor pe nume și să folosească orice prilej, ca să arate cât de apropiate sunt cele două mari biserici și cât de puține sunt cele ce le despart. Va împlini astfel dorința Mântuitorului cuprinsă în cuvintele „o turmă și un păstor”. Să promovăm după putință sublimul ideal, pe care îl mărturisim a fi al nostru al tuturor, când zicem „unirea credinței cerând”.

Pr. Octavian Popa

Pentru podoba Casei Domnului. Surorile noastre de la Cluj ne anunță că sunt în situația de a putea confecționa *ornate sacre* pentru toate trebuințele bisericăști. Asta pentru numai 400 (*patru sute Lei*) rându de odăjdii, cu cele de lipsă. Bineînțeles că materialul îl privește pe comandator.

Vestea ne bucură mult. Frumseța hainelor bisericăști contribuie mult la ridicarea podobei Casei Domnului. Iar bunele și cucerniciile noastre Surori pe lângă dexteritatea breslei croitoricești de bună seamă că au și gustul estetic care le va dicta cele mai fericite indicații privitor la alegerea stofei de ornate sacre. — Pentru orice informații: Școala de Menaj „Sf. Tereza”. Cluj, Strada Avram Iancu 58.

Intre ortodoxism și catolicism

Cum vede această problemă un valoros fiu al bisericii ortodoxe *)

de I. Colfescu-Delaturda

Am amintit în „Război și civilizație” *) că atât de barbarizată era biserica occidentală, în manifestările ei exterioare, încât în părțile noastre, a deveni catolic însemna a deveni barbar, adică ungar, și a te identifica cu feudalismul medieval.

Revolta revoluționarilor francezi de la 1789, precum și a revoluționarilor spanioli din zilele noastre, s'a produs în aceeași ordine de idei.

De se vor desbrăca papii de puterile lumesti, se va asigura și selecțiunea valorilor în persoana lor. Noi știm că numai marile personalități spirituale sunt capabile de orice renunțare. Desbrăcarea de fast, de bunurile pământești, va îndepărta de la această înaltă demnitate pe toți aceia cari nu au chemarea de a trăi în lumea transcendentă, viețea imaterială a marilor figuri reprezentative ale vieții spirituale înafară de materie.

Am arătat că spiritele inferioare aleargă numai acolo unde e câștig lumesc, viețea materială, fast și vanitate. Cloaca se creează numai acolo, unde e murdărie. De aceea Căkla-Muni a interzis a lor săi de a posedea averi lumesti, dând el cel dintâiu exemplul. Deși Hristos nu o spune lămurit, esența creștinismului îmbracă același principiu.

* * *

Dar dacă occidentul a putut avea atâtea scăderi și atâtea infiltrațiuni barbare, el a avut în același timp, prin anumiți corifei ai săi, o intensă viețea spirituală, care a făcut posibilă cultivarea acelei discipline creștine, care a dat lumii monumente nepieritoare în toate ramurile de activitate, mergând până la transformarea întregului aspect al globului.

Dacă în creștinismul oriental au putut fi

*) Rândurile acestea judicioase le reproducem din lucrarea de valoare: *Spirit și materie* (pg. 134—138), a d. I. C. D. despre care dăm și o scurtă recenzie la Rubrica: Cărți & din acest număr. (N. R.).

*) O altă luerare a autorului. — (N. R.).

scăpării de artă și de sentiment religios lipsit de putere ofensivă, creștinismul occidental a avut posibilitatea, ca, alături și virtutea vieții sale spirituale, să transforme chiar popoare barbare în refectare, în plini civilizației.

N'avem decât să aruncăm privirile asupra germanilor, ungarilor și slavilor încăpuși în mâna disciplinei occidentale, pentru că să dăm seama de pagubele imense, pe cari le-a suferit masele populare, cari au rămas streșite de binefacerile disciplinei creștine, impunând viețea spirituală ce emana din cetatea eternă o simplă privire asupra slavilor catolici, și supra slavilor ortodocși, e suficientă, pentru a ne convinge despre puterile relative de civilizatoare ale celor două ramuri istorice ale creștinismului.

* * *

Dacă trecutul își poate avea justificarea sa, viitorul ne va condamna, dacă vom continua a păstra formele orientale ale creștinismului bigot și ignorant. Slavii ne-au demontat și spiritualizate, după ce Grecii ne-au infiltrat mentalitatea lor anarhică. Ei ne-au făcut să înțotăm într-o noapte adâncă în decursul lungi secole.

E timpul ca fiul pierdut să se întoarcă la părinții săi. Deși se întoarce gol și pierdut, el poate fi repede pus în situația să-și recâpăte forțele pierdute, și de a-și revizui rolul său civilizatoriu alături de ceilalți fiu ai Romei eterne.

Noi plecăm la drum cu tot felul de bagaje, cari sunt rezultatul necesităților drumurilor pe cari a trebuit să le parcurgem. Pe când mai departe, și pentru drumul cel mai lung nu păstrăm din bagajele noastre decât cele cari ne pot fi de folos pentru a parcurge noua etapă. Și ne procurăm altele, în raport cu necesitățile acesteia.

Popoarele în cursul drumului vieții și ca și indivizii, pot avea tot felul de bagaje

pecetea Scaunului Metropolitan să se poată vedea limpede.

Art. XXXVI. — Având biletul în mână dreaptă, alegătorul se apropie de masa președintelui și, înainte de a pune biletul în urnă, va face cu voce înaltă și cu fața spre Sf. Sacrament jurământul acesta:

„Promit și jur înaintea lui Dumnezeu, că-mi dau votul după cea mai bună a mea conștiință”.

După ce a spus acestea, pune biletul în urnă iar notarul și scrutatorii îl notează numele în lista alegătorilor.

Art. XXXVII. — Dacă vreunul dintre alegători, la vot, ar descoperi în orice chip numele candidatului său:

§. 1. Pentru întâia dată: — 1. Dacă o face aceasta înainte de ce ar pune biletul în urnă, să fie lipsit de dreptul de a vota de data aceasta și să fie dat afară din biserică imediat. — 2. Dacă va fi pus biletul în urnă, să fie dojenit de președinte, dat afară din biserică imediat și arătat chiriarhului său spre a fi pedepsit.

§. 2. Dacă cineva și a doua oră ar săvârși acest fapt, președintele să-l lipească de dreptul de vot pentru totdeauna și să-l arate chiriarhului său pentru pedepsire.

Art. XXXVIII. — Isprăvindu-se votarea, președintele scoate biletele din urnă, unul câte unul, le așază pe masă și le numără cu glas tare. Dacă numărul voturilor nu se potrivește

cu numărul alegătorilor, se va face o nouă votare, care se va repeta de atâtea ori, până când numărul biletelor va corespunde numărului alegătorilor; iar ședința nu se poate întrerupe, nici nu se permite depărtarea cuiva.

Art. XXXIX. — Dacă numărul biletelor răspunde numărului alegătorilor, președintele le așază din nou în urnă, le amestecă, și scoțând câte unul le desface, dându-le întâiului scrutator care le citește cu voce înaltă în fața celui alt scrutator.

Art. XL. — Dacă președintele va găsi pe careva dintre bilete indicii potrivnice secretului, nu va da biletul scrutatorului, nici nu-l va arăta, ci îl ține la o parte, până la sfârșitul scrutinului, pentru ca împreună cu episcopii sufragani și cu vicarii să hotărască dacă votul are să fie declarat valid ori nul. Declarând votul anulat, biletul îl va distruge însuși președintele.

Art. XLI. — Pe timpul scrutinului, protonotarul și notarul vor avea să înregistreze pe foi aparte toate voturile, atât cele valide, cât și cele anulate.

Art. XLII. — Isprăvindu-se scrutinul, dacă voturile consemnate de cei doi notari se potrivește întru toate, cu ajutorul scrutatorilor se vor înregistra numele candidaților și numărul voturilor obținute de fiecare dintre ei, oricât de puține voturi ar fi avut. În locul întâiu se așază acela care a obținut numărul cel mai mare, apoi ceilalți doi cari au obținut mai

multe voturi după întâiul. În procesul-verbal însă, se vor nota toți aceia cari au obținut voturi, chiar și cei ce a primit numai unul.

Art. XLIII. — Dacă doi candidați au obținut voturi egale, amândoi vor fi notați în procesul-verbal pe două rânduri, pe o foaie de hârtie, în așa fel însă, ca lotul întâiu să-l aibă cel mai vechiu în ordinea sacrală.

Art. XLIV. — După ce s'a isprăvit scrutinul, scrutatorii vor arde biletele acolo unde se află în catedrală, și încă în decursul ședinței; și vor putea să arate nimănu nici un bilet, nici dacă ar face acest lucru, vor putea fi pedepsiti și de către chiriarhul propriu chiar și în cazul suspensiunea dela deprinderea ordinului sacral.

Art. XLV. — Toate isprăvindu-le, se va cânta Doxologia cea Mare. Apoi președintele va rosti o scurtă cuvântare, la care va răspunde Vicarul Capitular mitropolitan, și ședința se sfârșește cu binecuvântarea președintelui.

Art. XLVI. — Se va face procesul-verbal, care va fi semnat de către președinte, protonotar, notar și de cei doi scrutatori, și toate actele sinodului se vor păstra în arhiva secretă a Mitropoliei.

Un exemplar al procesului verbal va avea și președintele în arhiva sa, rămânând totdeauna originalul în arhiva secretă a Mitropoliei.

Art. XLVII. — Notarii vor avea să facă traducerea în latinește a procesului verbal, și două exemplare, unul pe seama Sfintei Co-

pot îmbrăca orice haine. Pentru drumul cel nou, vor lua din bagajele trecutului ceea ce serivește mai mult cu ființa lor intimă. Și se aprovizionează cu noul bagaj, în raport cu necesitățile drumului cel nou.

Vizitorul nostru întreg este în apus. Și transformarea vieții morale a maselor noastre populare numai de aici poate veni. E inutil și periculos a pierde un timp prețios, îndrăgind comori neprețuite stăruind la dispoziția noastră, este o nebunie de a ne menține în forțele orientale ale unei discipline moarte, moștenirea a trecutului de suferință și întuneric, trecut în tovărășia ignoranței și indolenței veștile și a mentalității anarhice și corupte neo-orientale.

* * *

Steaua care călăuzea pe Magi nu era o stea fizică, ci era steaua idealului care ne conduce pe la mântuire. O asemenea stea ne conduce pe fiecare din noi. Și adevărata stea călăuzitoare este împărțirea cu trupul și sângele lui Christ, viețuiește în spirit, înafară de materie.

Oricât ar fi de strein de religie conducătorii acestui stat, ei nu pot să nu știe că mântuirea, atât timp cât durează sentimentul religios, este decisivă pentru viața morală a unui popor. În starea nouă de organizare și înțelegere în care ne găsim, noi nu ne mai putem conduce cu aproximații, cu tradițiuni, cu toată puterea de inerție a unui trecut de ignoranță și de ignoranță, ci trebuie să știm că calea care este drumul nostru, pe ce cale trebuie să apucăm. Am spus mai sus că nu rămân decât două drumuri: spre bolșevism, înglobându-ne în lumea slavă, sau spre slavism, făcând parte integrantă din viața spirituală.

Întoarcerea spre slavism este imposibilă. Dacă cu renașterea noastră, nu am făcut decât să ne îndepărtăm încontinuu de el. Astăzi reacția noastră ființă simte o adâncă repulsie

egășii pentru Biserica Răsăritului, iar altul pentru arhiva secretă mitropolitană. Aceste două exemplare vor fi iscălitte ca în Art. XLVI.

Titlul VII. — Examinarea canonică a candidaților

Art. XLVIII. — În aceeași zi, sau, dacă nu se poate, cel mai târziu în ziua următoare, episcopii sufragani, afară de candidați — în o conferință secretă ținută în locul de reședință, unde s'a ținut sinodul, — vor examina în fața lui Dumnezeu, din punct de vedere canonic, pregătirile și însușirile necesare sinistraticilor candidați și cumpănindu-le toate, vor rosti că, după părerea lor, care dintre ei ar putea să cărmuiască, în prezent, mai bine episcopia și provincia mitropolitană.

Art. XLIX. — Iar dacă Episcopii, pe lângă candidații desemnați de către sinod, vor cunoașterea pe alții, cari după părerea lor sunt vrednici de sarcina de Mitropolit, arându-le pregătirile și calitățile, îi vor putea desemna și pe aceștia.

Art. L. — Președintele sinodului este dator să, în decurs de trei zile, să transmită Nuntului Apostolic din România procesul verbal al sinodului și al conferinței episcopicești, despre care a fost vorba în Art. XLVIII, ambele redate în limba latină, iar acesta se va îngriji să le trimită Sfintei Congregații pentru Biserica Răsăritului.

Dat în Roma, în palatul S. Congregații pentru Biserica Răsăritului, în ziua de 11 Martie anul 1935. (L. S.) (ss) *† A. Card. Sincero*, Episcop de Palestrina, Secretar; (ss) *J. Cesarini*, Secretor.

în contra unei asemenea eventualități. Nu există român care să nu se cutremure la gândul că am putea abdica dela ființa noastră spirituală pentru a deveni slav.

* * *

Dar dacă așa este, dacă occidentul este acela care ne dă suflul de viață, atunci se impune ca hainele cu cari ne îmbrăcăm să fie occidentale și ca, în drumul cel nou ce avem de parcurs în viață, să ne îndrumăm din toate punctele de vedere în această direcțiune.

Prima chestiune este ca să ne cunoaștem pe noi înșine, și ca să facem să trăiască în noi substratul genuin al naturii noastre. Nu este vorba să devenim nici italieni, nici francezi, ci să ne găsim drumul, să nu orbim în întuneric, să ne armonizăm, pentru a ne crea ființa noastră spirituală.

Civilizația pe care o avem, o datorăm, nu numai calităților poporului, ci ritmului spiritual care ne înconjoară și care ne vine de departe, dela marile metropole ale fraților noștri din apus. Astfel se explică progresele pe cari le-am făcut în ultima sută de ani, progrese, pentru cari alte popoare au trebuit să se străduiască secole.

Tot asemenea grecii cei vechi, au dobândit civilizația prin ritmul ce venea de peste mări, din Egipt și Orient. Era o atmosferă care l-a înconjurat, l-a galvanizat și transformat. Nu atât calitățile poporului grec, cât lumina înconjurătoare, a produs civilizația antică. Această civilizație cu toată strălucirea ei, nu a ieșit din neant, ci a fost fructul convergent al celor două entități, forța de penetrațiune a geniului egiptean și cea de germinațiune a geniului elin.

Tot asemenea noi, ne supunem ritmului care ne înconjoară. Respirăm prin plămânii occidentului. Și trebuie să înlăturăm orice piedecă care ar stânjeni această respirație. Cu cât vom fi mai aproape sufletește de focare, cu atât vom fi mai pătrunși de emanațiunile lor.

* * *

Aceasta nu înseamnă însă că trebuie să asimilăm. Ci, întocmai ca și grecii antici, trebuie să germinăm. Lumina poate să vie din afară, dar ea trebuie să devie a noastră proprie, carne din carne, și sânge din sângele nostru. E tocmai ca în viața de toate zilele. Celce nu gândește și nu lucrează prin el însuși pierde lumina vieții. Mediocritatea, rutina și toate scăderile vin de acolo, că noi abdicăm dela personalitatea noastră. Renunțăm la gândire proprie. Ne lăsăm duși de valari. Îndeplinim fiecare câte-o meserie determinată. Ne supunem subconștient legilor ei moștenite, și trăim din ceea ce culegem din valurile mării. Gândirea noastră proprie abdică în fața gândirii colective. În toate privințele ne duce curentul, după cum valul râului curgător duce picăturile cari îl formează.

Acesta nu este ritmul care ne trebuie. În chipul acesta nu vom putea găsi steaua călăuzitoare spre mântuire. Această stea o găsim numai prin colaborare interioară, prin viața creatoare spirituală de orice clipă. [...]

Triumful credinței. Elita tineretului francez, dela școlile de toate categoriile, a făcut și în acest an dovada a ceea ce este credința vie. Cu deosebire impresionantă a fost conduita creștină a studenților dela înaltele școli de științe, cari, după *La Croix* din 17 Aprilie c., în luna Martie c., au răspuns afirmativ, în număr de 17.343 (șaptesprezece mii treisute patruzeci și trei) la scrisorile ce-i invitau să se cuminece de Paști în grupuri compacte, distincte. Alte 234 înscrieri au urmat ulterior. Așa s'a făcut că în acest an s'au mărturisit și

cuminecat: 3778 studenți dela Școlile Centrale, 3678 dela Politehnă; 1802 dela Arte și Meserii, restul aparținând altor 19 școli superioare din Orașul-Lumină, Franța întregă și colonii. S'au slujit numai pentru ei 130 liturghii speciale. La Notre-Dame din Paris s'au cuminecat, odată, 1100 studenți dela Școala Centrală.

Studenții în drept și cei în litere n'au rămas nici ei mai prejos; nici cei din provincie. Cei dela universitatea d'Aix-en-Provence arată 278 semnatari; cei dela Marseille așijderea un număr foarte respectabil de atari subscrieri ținute cu sfințenie. Ba chiar și liceenii din cursurile pregătitoare pentru școlile superioare au înregistrat în acest an 708 subscrieri similare.

Toate acestea, și multe alte rezultate pozitive, se ating grație apostolatului laic, activ și conștient. Căci ei, mireni, ei se cheamă și ei se îndeamnă la acțiune și viețuire creștină pe față, și în bloc. Astăzi nu este școală superioară în Franța printre elevii căreia să nu se afle grupuri puternice de creștini practicanți. La exercițiile spirituale de trei zile iau parte cu sutele. La reculegerile de câte o zi tot la fel. De fiecare Vineri întâi a lunii la biserica Saint-Nicolas-des-Champs (biserica Școlii Centrale din Paris) se cuminecă la 200 studenți. — Pe când și la noi ceva asemănător?

Știri mărunte

Așteptând binecuvântarea Părintelui obștesc. De Sâmbăta Paștilor apusene Sfântul Părinte a primit în audiență grupuri-grupuri de pelerini de diferite neamuri și graiuri, dându-le, pe lângă îndrumări părintești, și binecuvântare apostolică. Cei dintâi au fost austriecii. Le-au urmat polonii, după cari au venit la rând belgienii, apoi o ceată de pelerini din Italia Superioară și în sfârșit ceata cehoslovacilor. — În ziua de Paști Sf. Părinte, după liturghia solemnă pontificată de El însuși în San Pietro, a împărțit, din loggia basilicei, Urbi et Orbi binecuvântarea Sa, în fața unei mulțimi de peste 150.000 capete ce tixiau piața din fața bisericei.

Catolicism și naționalism. Germania catolică a pierdut la 30 Martie c. pe cel ce fusese *Dr. Ludwig M. Hugo*, arhiepiscop de Mainz. În legătură cu moartea acestui demn urmaș al apostolilor, *Kölnische Volkszeitung*, între alte episoade interesante, pomenește și următorul: Mareșalul Foch, îndată după ocuparea Renaniei a chemat în fața sa pe arhiepiscopul Dr. Hugo și capitulul său, dându-le să înțeleagă că de acum cel mai cuminte lucru ce pot face este să pregătească populația pentru alipirea la Franța. La ceea ce arbiereul catolic german a ținut să răspundă mareșalului catolic francez: »Excelență! Când patria noastră gusta zile de glorie, noi ne-am numit, cu mândrie, germanii. Tot germani rămânem și când i-se întunecă ceriul. Excelența Voastră ar trebui să Vă pierdeți orice respect atât față de om cât și față de preot dacă acesta ar sta la tocmeală privitor la viitorul și soarta patriei sale, odată ce s'a vedea încunjurat de baionete străine«. — Fără comentariu.

Graiul clirelor. Privită și numai din punctul de vedere al armatei sale sacerdotale, Biserica Romei apare de ceea ce este: o putere uriașă. Ultimile statistici arată că Biserica Domnului dispune de: 10 patriarhi rezidențiali și 4 titulari, 114 mitropoliți, 38 arhiepiscopi și 911 episcopi — toți rezidențiali. Prelați titulari cu rang de episcopi are 688. Organizația ecleziastică din teritoriile misionare cuprinde 268 vicariate apostolice, 109 prefecturi apostolice și 35 teritorii misionare proprii iuris. Arhieriei și abajii cu jurisdicție episcopescă sunt 46. Plusul anului

